

DE GROTE RACE

Dit boek staat vol met puzzels! Wil je deze maken, maar wél je boek mooi houden? Dan kan je de puzzels printen via de website www.uitgeverijmoon.nl/degroterace of de QR-code scannen. Ook vind je daar nog veel meer extra's!

© Ruby Coene, 2021
© Moon, 2021 Amsterdam
© Illustraties: Kristel Steenberg, 2021
Omslagontwerp: Kristel Steenberg
Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 5904 7
ISBN 978 90 488 5905 4 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

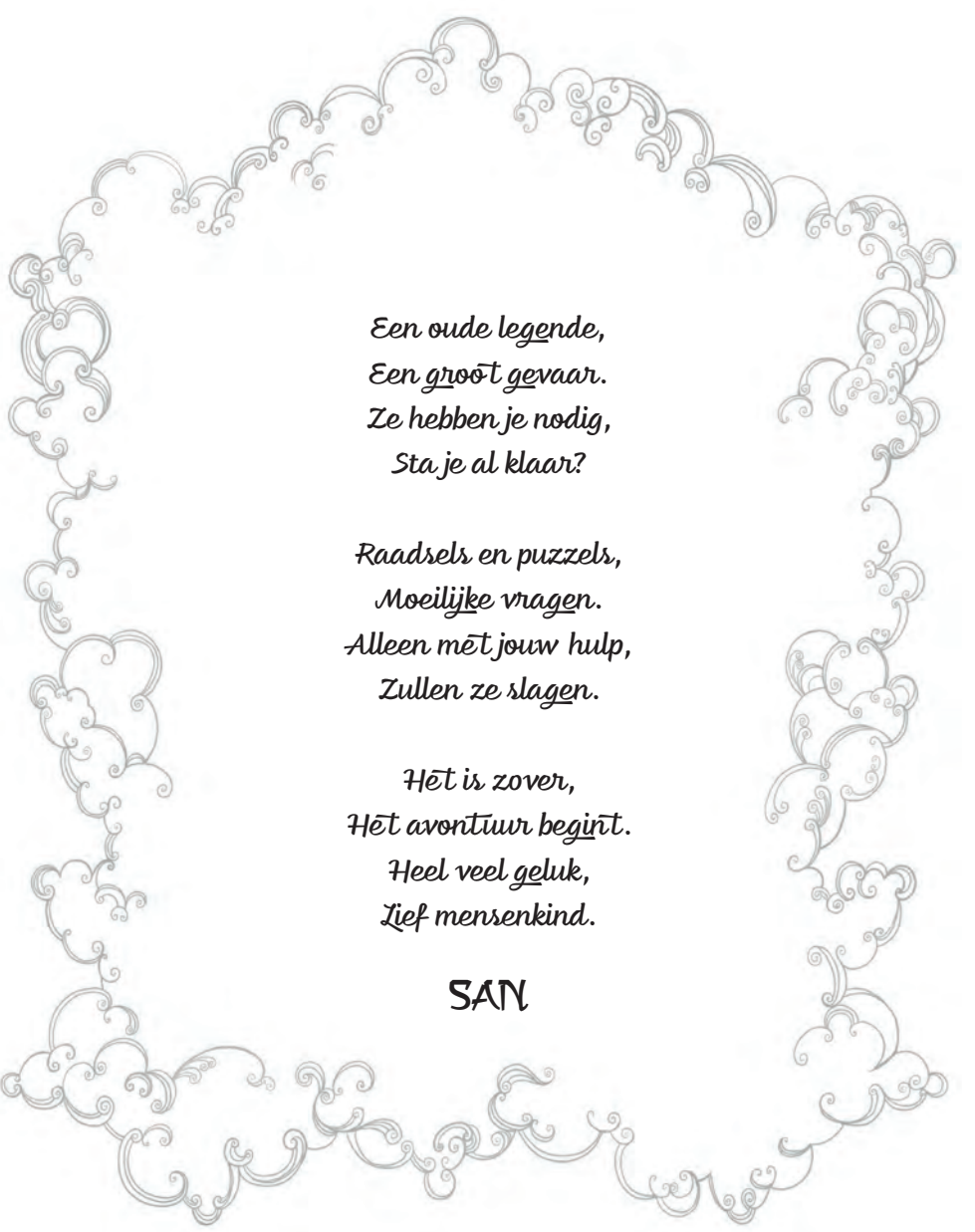

moon

Voor Kevin

Omdat zelfs de irritantste broertjes
je beste vriend kunnen worden.

*Een oude legende,
Een groot gevaar.
Ze hebben je nodig,
Sta je al klaar?*

*Raadsels en puzzels,
Moeilijke vragen.
Alleen met jouw hulp,
Zullen ze slagen.*

*Het is zover,
Het avontuur begint.
Heel veel geluk,
Lief mensankind.*

SAN

NAO

Met mijn gezicht tegen het raam gedrukt zie ik de lichtjes van Taipei dichterbij komen. Ik kan niet wachten om alles te bekijken: wolkenkrabbers, bijzondere tempels en prachtige bergen. Ik heb erover gelezen in het boek dat ik van mama heb gekregen.

De metro rijdt de tunnel binnen en in plaats van de lichtjes zie ik nu een weerspiegeling van mezelf. Ik ga rechtop zitten en kijk in het boze gezicht van Li. Met haar armen over elkaar staart mijn tweelingzus voor zich uit. Onze ouders lijken haar bui niet in de gaten te hebben. Papa doet een spelletje op zijn telefoon. Mama heeft haar ogen dicht, maar aan de lijntjes rond haar mond kan ik zien dat ze niet slaapt. Ik kijk op mijn horloge, nog zeven minuten.

Precies op schema rijdt de metro Taipei Main Station binnen. Met onze koffers stappen we het perron op. Direct zwermt er een groep Taiwanesezen om papa heen. Met zijn blonde haar en blauwe ogen valt hij ontzettend op. Papa stopt met lopen en glimlacht breed. Hij gaat met wat Taiwanesezen op de foto en maakt een peaceteken.

‘Kom jongens, we gaan hier naar boven.’ Mama wijst naar de roltrap. Haar vertrouwde stem klinkt vreemd tussen alle onverstaanbare klanken. ‘Daar staan de taxi’s.’

Als papa niet meekomt, zucht mama diep. Ze trekt hem aan zijn arm mee en laat de mensen die nog met papa op de foto willen teleurgesteld achter.

Op de roltrap kijk ik om me heen. Mensen wachten in nette rijen op de volgende metro. Op verschillende beeldschermen speelt een reclame met een dansende aardbei. Alles is schoon en wit. Als we boven aankomen, loop ik achter mama aan die zich een weg door de menigte baant.

We lopen langs een muur met daarop verschillende foto's. In het midden hangt een blaadje met daarop de foto van een chagrijnig kijkende, zwarte kat. Ik voel hoe Li naast me rilt. Is ze nog steeds bang voor katten?

Ik trek mama aan haar arm. 'Wat is dat?'

'Wat?' Mama stopt met lopen en leest wat er op het blaadje staat. 'O, niks bijzonders. De kat op de foto is vermist.' Voordat ik nog iets kan vragen, loopt ze door.

Eenmaal buiten overlegt ze met de chauffeur van een taxibusje en gebaart ze dat we moeten instappen. Terwijl ik op de achterbank ga zitten, tilt de chauffeur kreunend onze koffers in het busje. Hij veegt wat zweet van zijn voorhoofd en gaat achter het stuur zitten.

'Ik geef hem wel wat extra fooi.' Papa gebaart naar de taxichauffeur. 'We hebben zoveel zware koffers.'

'In Taiwan doen ze niet aan fooi.' Ik leg uit wat ik in mijn boek gelezen heb. 'Dat wordt gezien als een belediging.'

Wanneer we wegrijden, draait mama zich naar ons toe. 'Kijk maar goed naar buiten, jongens. Herinneren jullie je nog iets van Taipei? Anders dan Nederland, hè?'

Met mijn ogen wijd open kijk ik uit het raam. Scooters schieten ons aan alle kanten voorbij. Als er een scooter langskomt met twee volwassenen, twee kinderen en een

hond erop, valt mijn mond open. Het is hier inderdaad heel anders dan thuis.

LI

Gefrustreerd staar ik uit het raam van de taxi. De laatste keer dat we in Taiwan waren, is bijna zes jaar geleden. Toen waren Nao en ik pas zes. Ik heb geen enkele goede herinnering aan dat bezoek aan mijn grootouders. Ik kon mijn *waipo* en *waigong* niet verstaan, het eten was vies, het stonk op straat en ik werd ook nog aangevallen door een straatkat. Ik wrijf over de littekens die zijn nagels op mijn arm hebben achtergelaten. Ze voelen bobbelig onder mijn vingers.

Het raampje van de chauffeur staat een klein stukje open, maar toch prikt de indringende geur van *stinky tofu* in mijn neus. Ik heb geprobeerd om de verschrikkelijke stank aan mijn vriendinnen uit te leggen. ‘Stel je voor dat je de zweetsokken van een heel voetbalelftal doopt in een mengsel van kots, rotte eieren en vis van drie dagen oud. Dan krijg je een klein beetje een idee van de vreselijke stank waaraan stinky tofu zijn naam te danken heeft.’ Mijn vriendinnen lachten me uit. Ze dachten dat ik overdreef. Was het maar zo.

Ik sluit mijn ogen tot de taxi met een schokje tot stilstand komt. We staan voor een klein hotel in een rustiger deel van de stad. Rondom ons zijn overal hoge flats en de straten zijn bijna leeg.

Diep zuchtend tilt de chauffeur de koffers uit de taxi. Ik snap hem helemaal. Als ik hier woonde, zou ik nooit meer stoppen met zuchten.

LI

De hotelkamer bestaat uit een kleine woonruimte, twee nog kleinere slaapkamers en een minuscule badkamer. Gefrustreerd rol ik met mijn ogen, terwijl Nao worstelt om zijn veel te zware koffer over de drempel te krijgen. Ik vraag me af hoeveel boeken hij heeft meegenomen. Hij is echt raar. Wie gaat er nou lezen op vakantie?

‘Ik lig boven.’ Ik duw Nao aan de kant en snauw de woorden over mijn schouder.

‘Li!’ Mijn moeders stem klinkt scherp. Ze heeft er een hekel aan als Nao en ik niet aardig tegen elkaar zijn. Maar we liggen elkaar gewoon niet. Nao zegt dat ik hem in mams buik al schopte. Alsof hij dat nog weet.

Ik heb geen zin om mijn excuses aan te bieden en klim het trapje van het stapelbed op. Mijn moeder is de reden dat ik hier zit. Twaalf dagen zonder mijn vriendinnen, zonder hockey, zonder mijn eigen bed. Ik snap heus wel dat waipo ziek is en dat ze graag Chinees Nieuwjaar met mam wil vieren, maar mij herkent ze de helft van de tijd toch niet.

Ik heb van alles geprobeerd om thuis te mogen blijven, ik heb me zelfs bij Sarah verstoppt. Mijn beste vriendin was natuurlijk de enige die me begreep. Het had alleen niet geholpen, volgens mam was dit iets wat we als gezin moesten doen.

Ik laat me op bed vallen en trek mijn telefoon uit mijn broekzak om Sarah een berichtje te sturen. Geen netwerk. Ook dat nog. Ik draai me op mijn zij en sluit mijn ogen. Nog twaalf dagen.

De straten zijn verlaten en dikke mist verhult bijna al het licht van de maan. Een eenzame lamp knippert onheilspellend.

Met elke stap die ik zet wordt de straat smaller, maar stoppen met lopen gaat niet. De muren groeien en komen op me af. Kippenvel ontstaat op mijn armen.

Ik moet hier weg, maar mijn benen weigeren naar me te luisteren. Zwarte schaduwen bewegen over de muren. Iedere cel in mijn lijf schreeuwt dat ik in gevaar ben.

Opnieuw knippert de lamp en een seconde lang is alles donker. De muren zijn nu zo dichtbij dat ik ze tegelijk kan aanraken.

Achter me klinkt een schel geluid. Meteen draai ik om.

De mist trekt weg en het licht begint weer te knipperen. Er zit een zwarte kat op de straat. Automatisch gaat mijn hand naar het litteken op mijn arm. De kat likt haar poot en komt vervolgens langzaam op me af.

'Ksst,' blaas ik tegen de kat, terwijl ik met mijn armen zwaai. Het haalt niets uit.

Ineens word ik verblind door een fel licht. Als de zwarte vlekken voor mijn ogen weggetrokken zijn, is de kat verdwenen. Op de plaats waar ze zat, staat nu een lange vrouw. Haar bovenlip is gespleten en haar scherpe tanden glimmen in het maanlicht. Onder haar neus steken snorharen als naalden naar buiten.

Ik wil schreeuwen, maar er komt geen geluid uit mijn keel. Dreigend komt de vrouw op me af. Met wild kloppend hart ren ik langs haar heen. Onzichtbare handen grijpen mijn enkels en met een klap val ik voorover. Een scherpe pijn schiet door mijn knieën.

*Wanneer ik opkijk, staat de vrouw over me heen gebogen.
Dreigend kijkt ze me aan. Haar pupillen zijn dunne spleetjes.*

*'Jij...' Haar stem is zacht, maar zo vol met haat dat de haartjes
in mijn nek overeind gaan staan. 'Ik wist dat je terug zou komen.'
Haar tong glijdt over haar tanden en haar gele ogen glinsteren
gevaarlijk. 'Je zult wensen dat je me nooit had verraden.'*

NAO

Ik schrik wakker van een enorme klap. Ik trek de dekens over mijn hoofd en durf niet te kijken waar het geluid vandaan komt. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het maar een enge droom was.

Dan hoor ik het. Een gespannen ademhaling. Vlak naast me.

Ik moet iets doen. Voorzichtig strek ik mijn vingers uit om het boek dat naast mijn kussen ligt te pakken. Met een ruk schiet ik overeind, klaar om de indringer te lijf te gaan.

Naast mijn bed ligt Li op de grond. Geschrokken kijkt ze om zich heen, terwijl ze met een van pijn vertrokken gezicht over haar billen wrijft. Met het boek hoog boven mijn hoofd geheven, kijk ik haar aan. Even kijkt ze terug en dan staat ze op en loopt ze weg.

In een poging om mezelf af te leiden van mijn nachtmerrie, oefen ik de simpele Chinese zinnestelsels die ik van mama geleerd heb.

Nǐ hǎo, wǒ hěn gāoxìng rènshí nǐ. Hallo, leuk je te ontmoeten.

Nǐ hǎo ma? Hoe gaat het met je?

Wǒ jiào Nao. Ik heet Nao.

Li komt terug en verbaasd kijk ik toe hoe ze op mijn bed gaat zitten.

‘Ik wil naar huis. Het voelt niet goed hier.’ Li kijkt me smekend aan, alsof ze verwacht dat ik haar naar huis kan toveren.

‘Je bent uit bed gevallen, dat is echt niet zo raar.’ Ik probeer haar, en daarmee ook mezelf, gerust te stellen. ‘Deze bedden zijn zeker tien centimeter smaller dan onze bedden thuis. Je bent dat gewoon niet gewend.’

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Wat bedoel je dan?’

‘Ik weet het niet. Het voelt gewoon niet goed om hier te zijn.’ Li zucht. ‘Waarom kijk jij zo?’

Even twijfel ik. Ik wil haar niet over mijn nachtmerrie vertellen, ze heeft al genoeg waarmee ze me belachelijk maakt. Maar de bezorgde blik in haar ogen zorgt ervoor dat ik het toch zeg. ‘Ik had een nachtmerrie, oké?’

‘Dus? Ik had ook een nachtmerrie.’

Li heeft nooit nachtmerries. ‘Waarover?’

‘Over een stomme kat.’ Li wrijft over haar littekens. ‘Alleen was het geen echte kat...’

‘Maar een vrouw,’ maak ik de zin voor haar af, al weet ik dat ze daar een hekel aan heeft.

‘Huh?’ Li kijkt me verbaasd aan. ‘Hoe weet jij dat?’

Ik pak haar hand vast. ‘Ik denk dat ik dezelfde droom had.’

Als papa me de volgende ochtend wakker maakt, voelt het of ik pas net in slaap ben gevallen. Li ligt naast me en kreunt wanneer papa zachtjes aan haar schouder schudt. Slaperig opent ze haar ogen en kijkt me verschrikt aan. Met rode wangen springt ze uit bed en loopt naar haar koffer.

Papa lijkt niet eens te merken dat Li in mijn bed lag. ‘Kom, jongens. We gaan ontbijten en nog even winkelen voordat we naar waipo en waigong gaan. Miramar is mijn favoriete winkelcentrum in Taipei. Ze hebben er zelfs een reuzenrad. Weten jullie dat ik jullie moeder daar ten huwelijk gevraagd heb? Op het hoogste punt. Ze zei ja en ze kuste...’

‘Teuw. Gatver, pap. Dat hoef ik echt niet nóg een keer te

horen,' onderbreekt Li hem. Ze grijpt wat kleren uit haar koffer en schiet de badkamer in.

'Nou ja, zeg.' Papa kijkt me lachend aan.

Ik haal mijn schouders op. Ik begrijp mijn zus meestal ook niet.

'Ze hebben er een enorme speelgoedwinkel.' Papa doet of hij hard nadenkt. 'Ik ben benieuwd of ze hier goede drones hebben.'

'Als het goed is, hebben ze hier drones die ik met mijn horloge kan besturen.' Ik grijns breed naar mijn vader. Thuis had ik nooit een drone gekregen. Ik snap niet waarom Li zo moeilijk doet.

L

De taxi stopt aan de rand van de weg. Ik wil mijn deur opengooien, maar papa houdt me tegen. Hij haalt mijn hand weg van het portier en wijst naar buiten, waar auto's langs die van ons flitsen. 'Die fout heb ik een keer gemaakt. Ik gooide zo de deur open en veroorzaakte bijna een ongeluk.'

'Die dag heeft je vader een hoop nieuwe woorden geleerd.' Mam grinnikt.

'*Báichī*, idioot. *Fēngzi*, gek. *Nǐ bù kěyǐ kàn ma?* Kun je niet uitkijken?' Pap telt lachend de beledigingen op zijn vingers.

Ik klim over de stoelen heen en stap aan Nao's kant de auto uit. Pas als ik veilig op de stoep sta, en alle auto's langsrazen, besef ik hoe druk het hier is.

'Hier is het!' Mam gebaart naar een open ruimte met knalgele plastic tafels.

'Gaan we hier eten?' Ik trek een vies gezicht als ik de ruimte wat beter in me opneem. Een aantal mannen in pak schuift met hun telefoon voor hun neus rijst of noedels naar binnen. Kabels lopen over de vloer en zijn met tape vastgeplakt in de hoop dat niemand erover valt.

'Hier hebben ze de beste *dan bing* van de stad.' Mama loopt de ruimte in en steekt haar hand op naar een van de vrouwen die achter de balie staat. De ogen van de vrouw

worden groot als ze pap ziet staan en ze begint meteen wild te gebaren. Ze leidt ons naar de enige vierpersoonstafel en zet zonder haar blik van pap af te halen een bak met chocolaatjes voor ons neer.

Nog voor ik er één kan pakken, schuift mam hem alweer opzij. 'Na het eten.'

Even later komt een van de andere vrouwen naar onze tafel met vier borden en vier bekers. Op de borden ligt een soort opgerolde pannenkoek. Ik vertrouw het niet. Voorzichtig gebruik ik mijn stokjes om de pannenkoek af te rollen. Er zit een omelet op met spek en een dikke laag gesmolten kaas. Allemaal dingen die ik ken, dus ik waag het erop. Ik neem voorzichtig een heel klein hapje.

Het is heerlijk. Genietend eet ik de pannenkoek op en ik neem een slok van mijn drinken. De zoete smaak komt me vaag bekend voor.

'Hmmm. *Milk tea.*' Nao neemt een grote slok. 'Dat dronken we vroeger altijd.'

Nu komt de herinnering ook bij mij terug. Nao en ik als kleine kinderen met een enorme beker thee op de vloer bij waipo en waigong.

Toen ik klein was, was alles zoveel makkelijker.

Als alles helemaal op is, betaalt mam de vrouw terwijl ik snel een paar chocolaatjes in mijn broekzak stop. Een taxi brengt ons naar Miramar en ik kan het reuzenrad van veraf al zien. Hoog torent het boven het enorme winkelcentrum uit.

De taxi zet ons vlak voor de ingang van het winkelcentrum af en even denk ik dat het misschien allemaal toch wel meevalt. Ik loop achter mam aan naar binnen en meteen weet ik weer waarom ik het hier niet leuk vind. Overal om me heen staan Chinese karakters. Ik heb

geen flauw idee waar de goede winkels zijn en veel te veel mensen dringen om ons heen om pap beter te kunnen bekijken. Ik sla mijn armen over elkaar heen en ga tegen een pilaar aan staan. Ik ga niet mee naar binnen.

‘Kom nou, Li.’ Pap kijkt smekend naar me. Nao staat al met zijn neus tegen de etalage gedrukt.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Mij kun je niet afkopen met speelgoed. Ik ben geen kleuter meer.’

Pap geeft Nao een briefje van vijfhonderd Taiwanese dollar. ‘Kies maar iets moois uit.’

Terwijl Nao wegrent, draait pap zich naar mij toe. ‘Er moet toch iets zijn waarmee ik je kan omkopen? Wacht!’ Pap schiet een klein winkeltje in en als hij weer terug is, stopt hij iets kleins in mijn hand. ‘Een simkaart met onbeperkt internet zodat je je vriendinnen op de hoogte kan houden?’

Ik wil mijn blijdschap niet laten merken. Dit maakt echt niet alles goed.

‘Kom op, Li. Deze reis is belangrijk voor je moeder. Het is waarschijnlijk de laatste keer dat ze met allebei haar ouders Chinees Nieuwjaar kan vieren. Wil je alsjeblieft je best doen om het een beetje leuk te maken?’ Pap kijkt me met grote puppyogen aan en ik schiet in de lach.

‘Lipgloss,’ zeg ik en ik houd mijn hand op.

Met een grijns stopt pap er een briefje van vijfhonderd Taiwanese dollar in.

‘Bewaar het wisselgeld maar voor later.’ Pap kijkt me indringend aan. ‘Niet een te opvallende kleur. Je wilt je moeder en waipo geen hartaanval bezorgen.’

‘Ik denk dat ik paars met glitters kies.’

Pap grijpt overdreven naar zijn hart en loopt naar mam die op een bankje aan haar nagels zit te plukken.

In de winkel kies ik voor een doorzichtige lipgloss. Ik

overweeg een knalrode tester op mijn lippen te smeren, maar paps woorden spelen door mijn hoofd.

Mam is al zo gespannen. Waipo heeft altijd iets op haar aan te merken. Als ze via Skype met elkaar bellen doet ze haar haar in een lage staart, terwijl ze het normaal los heeft. Ik heb genoeg afkeurende blikken van mam gezien om ze bij waipo te herkennen. Ik denk dat ze het nooit eens is geweest met mams beslissing om naar Nederland te verhuizen.

In gedachten verzonken loop ik terug naar mijn ouders. Mam bijt op haar onderlip en pap heeft zijn arm om haar schouders geslagen. Met een zucht besluit ik om paps advies op te volgen. Ik moet het proberen, voor mam. Ik ben allang blij dat ze in Nederland zijn gaan wonen vanwege paps werk. Ik moet er niet aan denken dat ik in Taiwan geboren was.

‘Kijk, mam.’ Ik houd de lipgloss omhoog.

‘Mooi, lieverd,’ antwoordt ze zonder op te kijken.

Zodra Nao met zijn nieuwe drone aan komt lopen, kijkt ze op haar horloge. ‘Zullen we gaan? Ze verwachten ons over een uur.’

NAO

Precies een uur later zijn we bij de flat waar waipo en waigong wonen.

Mam belt aan en een krakerige stem klinkt uit de intercom. Met een luid gepiep gaat de deur open. Als ik de kale witte hal in loop, zie ik weer een poster hangen zoals in het station. Een gevlekte kat met maar één oog kijkt me vanaf de foto boos aan.

Op de zestiende verdieping stappen we uit de lift, waar

waigong met open armen naar ons toe komt. Hij maakt een lichte buiging naar ons allemaal en ongemakkelijk doe ik hem na. 'Nǐ hǎo. Welkom.' Bij het laatste woord kijkt hij ons trots aan.

Mama omhelst waigong en al pratend in het Chinees gaan ze het appartement in. Buiten de begroeting versta ik er helemaal niks van, ze praten zo snel. De woonkamer is donker, alle gordijnen zitten dicht. Een oranje gloed is afkomstig van een altaar met kaarsjes.

Waipo zit met haar ogen gesloten in een stoel voor het raam.

'Nǐ hǎo, waipo.' Ik loop naar waipo toe om haar te begroeten. Ze lijkt niet eens in de gaten te hebben dat ik voor haar sta tot ik mijn hand op haar schouder leg.

Waipo verstijft. Woest kijkt ze me aan en begint te schreeuwen.

Verschrikt stap ik naar achter en ga bij papa staan.

Mama lijkt precies te weten wat ze moet doen. Ze gaat vlak voor waipo door haar knieën en pakt haar handen vast.

Waipo's schouders ontspannen en er verschijnt een glimlach op haar gezicht. Ze legt haar handen op mama's wangen en begint tegen haar te praten. Pas als waipo tot rust is gekomen, draait mama zich om. 'Kom jongens, ik laat jullie je kamer zien. Laat waipo maar even bijkomen.' Mama kijkt verontschuldigend.

Ik had niet gedacht dat het kon, maar de slaapkamer is nog kleiner dan die in het hotel. Een smal bed en een nog smaller matras op de grond vullen de hele kamer.

'Wat is er met waipo?' Li kijkt mama aan.

Mama zucht. 'Je weet toch dat waipo ziek is? Daardoor weet ze soms niet meer waar ze is en vergeet ze dingen.'

Waigong geeft haar nu medicijnen. Het gaat zo vast weer beter. Waarom pakken jullie je koffers niet alvast uit?' Mama loopt de kamer uit en voor ik iets kan doen, gooit Li haar spullen op het bed.

'Als je maar niet denkt dat ik op de grond ga liggen.'

Ik wil geen ruzie maken met Li over wie van ons er in het bed mag liggen. Zwijgend haal ik mijn boeken uit de koffer en ga op het matras op de grond zitten.

Li ligt woest op haar telefoon te tikken. Ik snap niet waar ze precies boos over is, maar ik weet dat ze bozer wordt als ik ernaar vraag en daar heb ik geen zin in.

L I

Ik lig al zeker een uur op bed op mijn telefoon te scrollen, wanneer mam een dienblad met vreemd uitziende broodjes voor me neerzet. Ze heeft al een aantal keer geroepen dat het tijd was voor de lunch. Nao wist niet hoe snel hij de kamer uit moest rennen, maar ik heb echt geen zin om verplicht gezellig te doen.

‘Je moet echt wat eten, lieverd.’

Ik mompel een bevestiging en richt me weer op mijn telefoon. Zonder na te denken steek ik het broodje in mijn mond en ik moet toegeven dat het eigenlijk best lekker is.

‘Li,’ Nao stapt de kamer binnen en grijpt zijn jas van de grond. ‘We gaan een wandeling maken. Mama zegt dat je hier niet alleen kunt blijven.’

‘Ik ben bijna twaalf, ik kan prima...’

Een ijselijke kreet klinkt uit de woonkamer. Mam! Een harde klap laat de deur trillen. Mijn telefoon valt uit mijn handen en mijn hart slaat een slag over. Ik vlieg overeind en in twee grote stappen ben ik bij de deur.

Ik grijp de klink vast en duw, maar hij gaat niet open.

Glas breekt en pap schreeuwt. Met mijn schouder beuk ik tegen de deur, maar het helpt niks.

Een nieuwe klap eechoot door de ruimte en paps

schreeuw wordt abrupt afgebroken. Een ijzige stilte neemt de plek in van het lawaai.

Nao zit verstijfd op het matras, zijn ogen wijd open-gesperd van angst. ‘Nao, ik krijg de deur niet open.’ Als hij niet reageert, pak ik zijn schouders en schud hem door elkaar. ‘We moeten de deur openkrijgen. Ik tel tot drie en dan duwen we samen, oké?’

Nao knikt, maar kijkt nog steeds doodsbang.

‘Eén, twee, drie!’ We beuken tegelijkertijd met onze schouder tegen de deur. Hij vliegt open en we vallen de woonkamer in. Waigong zit tussen de glasscherven op de grond. Waipo staart vanuit haar stoel naar het kapotte raam. Mijn adem stokt in mijn keel.

Waar zijn pap en mam?

Opeens draait waipo zich naar ons toe en begint te praten. Ze herhaalt hetzelfde zinnetje steeds opnieuw, maar ik kan er niets van verstaan.

‘Wat zegt ze?’ Boos schreeuw ik de woorden naar Nao, al weet ik dat hij maar iets meer Chinees verstaat dan ik.

Nao is wit weggetrokken en kijkt me radeloos aan. ‘Ik weet het niet.’

‘Doe iets.’

Mijn woorden lijken iets in Nao wakker te maken. Hij haalt zijn telefoon uit zijn broekzak en opent de vertaal-app. Voorzichtig houdt hij hem dicht bij waipo’s mond. Het duurt niet lang voordat de telefoon de Chinese woorden heeft vertaald.

Aarzelend leest Nao voor: ‘Als de kat van huis is, dansen de muizen op tafel. Maar een dansende muis is een makkelijke prooi.’

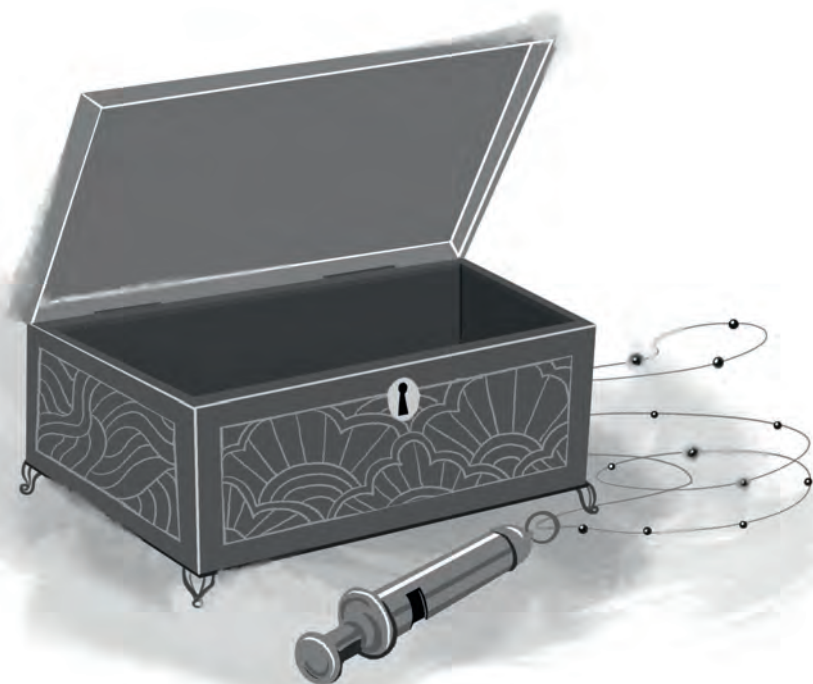
NAO

‘Wat is dat voor onzin? Vraag hen waar pap en mam zijn.’ Li gebaart dat ik op moet schieten. Met behulp van de vertaalapp stel ik waipo en waigong de vraag, maar ik krijg geen antwoord.

Trillend staat waigong op en hij loopt naar waipo. Hij aait haar over haar wang en mompelt wat in haar oor. Vanonder haar trui haalt hij een zilveren ketting met een oud sleuteltje eraan tevoorschijn.

Liefdevol haalt hij de ketting van haar nek en knielt voor een kastje met een verroest slot. In zichzelf mompelend maakt hij het slot open.

Ik buig me voorover om te zien wat erin zit.

Het is helemaal leeg.

Waigong gaat op zijn knieën zitten en schuift de achterwand van het kistje opzij. Wanneer hij opstaat, heeft hij een houten kistje in zijn handen. Voorzichtig blaast hij het stof eraf en duwt het in mijn handen. Langzaam laat ik mijn vingers over het ingewikkelde patroon in de deksel glijden. Ik zie een hond, een haan, een varken...

‘Maak open.’ Li trekt het kistje uit mijn handen en haalt de deksel eraf. Gehaast kantelt ze het kistje ondersteboven. Een gouden fluitje rolt op tafel en komt tot stilstand tegen het glas waar de afdruk van mama’s lippenstift nog op staat.

De stoel van waipo maakt een krakend geluid. Als ik omkijk wappert ze met haar handen. Waigong helpt haar overeind en ondersteunt haar terwijl ze naar de tafel schuifelt. Met trillende handen pakt ze het fluitje en ze brengt het naar haar lippen.

Een schelle toon klinkt door de kamer. Waipo legt het fluitje terug in het kistje, buigt haar hoofd en sluit haar ogen.

Ik kan aan Li’s gezicht zien dat ze steeds bozer wordt. Ze wordt altijd boos als dingen niet gaan zoals zij ze in haar hoofd heeft. Haar wangen kleuren donkerroze en haar wenkbrauwen knijpen samen.

‘Nee!’ Li schreeuwt de woorden door de kamer. ‘Ik ga niet...’

Dan wordt er op de deur geklopt.